

כף יורדת לתוך הגן של הארץ ומתעצנת בכל העדונים, ומתלבשת בלבוש שהוא [מוזווגת עם נפש], ויושבת שם בעטור של אחד פי שנים מפמה שהיתה בראשונה. [זהו בחל ועולה לשיבות של גן העדן ומתעסקת בתורה, ובכל ראשי חדשים ומועדים ושבתות יורדת לתוהו עם הנפש].

הנשמה היא פח עליון על כל אלו, והיא מפח הזכר, הסוד של עץ החיים. זו עולה למעלה מיד, וכל אלו [איתן] שלש הדרגות נקשרות יחד זה עם זה. וכשנפרדות, פלן עולות ושבות לאותו מקום שיצאו ממנו.

בשהרוח הזו יוצאת מן העולם הזה ונכנסת למערה ששם אדם והאבות, הם נותנים לה פנקס סימן, ונכנסת לגן העדן. קרבה לשם, ומוצאת הפרובים ואותה להט החרב המתהפכת. אם זוכה - רואים פנקס הסימן, ופותחים לה פתח ונכנסת. ואם לא - דוחים אותה החוצה.

ויושבת שם. כל אותו הזמן שיושבת, מתלבשת שם בדמות של העולם הזה. ובראשי חדשים ושבבות כשרוצה לעלות, הצדיקים שגגן עדן נותנים לה פנקס סימן ועולה בעמוד ההוא, ופוגשת את אותם שומרי חומות ירושלים. אם זוכה - פותחים לה פתח ונכנסת, ואם לא - נוטלים ממנה אותו הפנקס ודוחים אותה החוצה. היא שבה לגן ואומרת, (שיר ג) מצאוני השמרים הסבכים בעיר וגו', נשאו את רידי מעלי. זהו פנקס הסימן שנטלו ממנו [ממנה].

שומרי החומות, אלו אותם

וגו'. לבתר (דף פא ע"ב) נחתא לגו גנתא דארעא ומתענדא בכל עדונים, ואתלבשת בההוא לבושא (ואזווגת בגפוש רידיה) ויתבא תמן בעטורא על חד תרין מפמה דהות בקדמימא. (ודא הוא כחול ואסתלקא בשיבות דגן עדן ומתעסקא באורייתא ובכל רישי ירחי וזמני ושפתי נחתא אזווגת בגפוש).

נשמה היא חילא עלאה על כל אליו, ואיהי מחילא דדכוורא רזא דאילנא דחיי. ודא סלקא לעילא מיד. וכל הני (ר"א אנון) תלת דרגין מתקשרין פחדא דא בדא. וכד מתפרשן פלהו סלקין ותבין לההוא אתר דנפקו מניה.

כד האי רוחא נפקת מהאי עלמא ועאלת בגו מערתא דאדם ואבהן תמן. אנון יהבין לה פנקס סימנא ועאלת לגבי גנתא דעדן, קריבת תמן ואשפחת פרובים וההוא להט החרב המתהפכת. אי זכאת חמאן פנקס סימנא ופתחין לה פתחא ועאלת. ואי לא דחין לה לבר.

ויתבא תמן, כל ההוא זמנא דיתבא מתלבשא תמן בדיוקנא דהאי עלמא. ובירשי ירחי ושפתי כד בעאת לסלקא, צדיקניא דבגנתא דעדן יהבין לה פנקס סימנא, וסלקת פההוא עמודא ופגעת באנון נטרי חומות ירושלים, אי זכאה פתחין לה פתחא ועאלת. ואי לא נטלין מינה ההוא פנקס ודחין לה לבר. תבת לגנתא ואמרה (שיר השירים ג) מצאוני השומרים הסבכים בעיר וגו' נשאו את רידי מעלי, דא איהו פנקס סימנא דנטלי מניה (ר"א מינה).

שומרי החומות אליו אנון נטרי חומות ירושלים. (בדוקא דא נשמתא לנשמתא אתפשט מההוא לבושא דלעילא ומסתלק לעילא לעילא ואתחני מאור השכינה. ונשמה (ס"א ונפשא) אשתארת בגופא ובכל רישי ירחי וזמני ושפתי נחתא נשמה לנשמה ומוזווגת לנשמה דאשתארת בגופא ומוזווגת בנשמה ודיקנא דנתא דעדן דלעילא הנה מן רוח ועפר ההוא דאשתמודע לגבי עילא ורוח וקורא הוא ובלבושא דא מתלבש י"ה לבושא דנתא דעדן דלתתא הוא אש ומים שנאמר שמים. עד הכא רוחא דשמאלא היוורת למטה אולת לדנא דיליה ונפש דיליה אשתארא בגופא דארעא דכתיב, (איוב יד) אף בשרו עליו וכאב וגו'. ועל דא אמרו דמתא

שומרי חומות ירושלים. [בדוקא הו, הנשמה הזו, הנשמה מתפשטת מאותו הלבוש שלמעלה ומסתלקת למעלה למעלה ונחנית מאור השכינה. והנשמה (הנפש) נשארת בגוף, ובכל ראשי החדשים והמועדים והשבבות יורדת נשמה לנשמה ומוזווגת עם הנשמה שנשארה בגוף ומוזווגת עם הנשמה, והדמות של גן העדן שלמעלה היתה מן הרוח והעפר שנקר לגבי מעלה, וסוד חשוב הוא, ובלבוש זה מתלבש י"ה לבוש של גן עדן

ידעי בעלמא דאתי מן קרא דצדיקניא ומעלמא תתאה ומשתעוין דא עם דא) (עד כאן סתרי תורה):

וזהר

וַיֵּרֶד אַבְרָם מִצְרִימָה לְגֹר שָׁם. מֵאֵי טַעְמָא לְמִצְרַיִם. אֲלֵא בְּגִין דְּשָׁקִיל לְגֻן יִי. דְּכִתִּיב בְּגֻן יִי בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם. דְּתַמְן שָׁקִיל וְנַחֲתִית חַד נִהְרָא דְאִיהוּ לְיַמִּינָא דְכִתְיִב, (בראשית ב) שָׁם הָאֶחָד פִּישׁוֹן הוּא הַסּוּבָב אֶת כָּל אֶרֶץ הַחֲוִילָה אֲשֶׁר שָׁם הִזְהִב. וְאַבְרָהָם פִּיּוֹן דִּידַע וְעָאֵל בְּהִימְנוּתָא שְׁלִימְתָא. בְּעָא לְמַנְדַּע כָּל אַנּוּן דְּרִגִין דְּאֶתְאַחֲדוּן לְתַתָּא. וּמִצְרַיִם הָוּה נְטִיל מִיַּמִּינָא (ד"א לְיַמִּינָא) וּבְגִין כְּךָ נַחֲת לְמִצְרַיִם. וְתָא חֲזִי, כַּפְנָא לָא אֶשְׁתַּכַּח בְּאַרְעָא אֲלֵא כַּד מְסַתְּלְקֵי רַחֲמֵי מִן דִּינָא:

וַיְהִי כִּי בָּאֵשֶׁר הִקְרִיב לְבָא מִצְרִימָה. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר כִּי בָּאֵשֶׁר הִקְרִיב, כִּי קָרַב מִיבְעֵי לֵיהּ. מֵאֵי כִּי בָּאֵשֶׁר הִקְרִיב, אֲלֵא כְּדִכְתִּיב, (שמות יד) וּפְרַעֲהַ הִקְרִיב דְּאִיהוּ אֶקְרִיב לְהוּ לְיִשְׂרָאֵל לְתִיּוֹבְתָא. אוּף הָכָא הִקְרִיב, דְּאֶקְרִיב גְּרַמִּיהַ לְקַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא כְּדָקָא יְאוּת. לְבָא מִצְרִימָה לְאַשְׁגָּחָא בְּאַנּוּן דְּרִגִין וְלֵאֲתַרְחַקָּא מִנִּייהוּ וְלֵאֲתַרְחַקָּא מִעוּבְדֵי מִצְרַיִם.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה תָּא חֲזִי, כִּיּוֹן (ס"א בְּגִין) דְּנַחֲת אַבְרָהָם לְמִצְרַיִם כִּי בָּלָא רִשׁוֹ, אֶשְׁתַּעֲבִידוּ בְּנוֵי בְּמִצְרַיִם אַרְבַּע מֵאָה שָׁנִין, דִּהָא כְּתִיב וַיֵּרֶד אַבְרָם מִצְרִימָה. וְלָא כְּתִיב רַד מִצְרַיִם, וְאַצְטַעַר כָּל הַהוּא לִילֵיאַ בְּגִינָה דְשָׂרָה.

וַיֹּאמֶר אֵל שָׂרָה אֲשֶׁתּוֹ הִנֵּה נָא יַדְעֵתִי כִּי אִשָּׁה יִפֶּת מְרָאָה אָתָּה. וְכִי עַד הָיָא שְׁעֵתָא לָא הָוּה יַדַּע אַבְרָהָם דְּאִשָּׁה יִפֶּת מְרָאָה הוּת. אֲלֵא הָא אוּקְמוּהָ דְעַד הָיָא

שְׁלִמְתָּהּ, הוּא אִשׁ וּמִיָּם, שְׁנֵאמַר שְׁמִיָּם. עַד כָּאֵן הַיּוֹם שֶׁל הַשְּׂמָמָל הַיּוֹרֶדֶת לְמִטָּה, יוֹרֶדֶת לְרִדְתָּהּ, (נִפְשָׁה נִשְׁאַרְתָּ בְּגוֹף שֶׁל הָאָרֶץ, שְׁכָתוּב (איוב יד) אִךְ בְּשֶׁר וְעַלְיוֹ יִכָּאֵב וְגו'. וְעַל זֶה אָמְרוּ שְׁהַמְתִּים יוֹדְעִים בְּעוֹלָם הַכָּא מִכְּבוֹד הַצְּדִיקִים וּמִהַעוֹלָם הַתַּחְתּוֹן וּמִסְפָּרִים זֶה עִם זֶה). עַד כָּאֵן סַתְרֵי תוֹרָה. וְזֶה

וַיֵּרֶד אַבְרָם מִצְרִימָה לְגֹר שָׁם. מַה הַטַּעַם לְמִצְרַיִם? אֲלֵא מִשּׁוּם שְׁשָׁקוּל לְגֻן ה', שְׁכָתוּב בְּגֻן ה' כְּאֶרֶץ מִצְרַיִם. שְׁשָׁם שְׁקֵל וַיֵּרֶד נִהָר אֶחָד שֶׁהוּא לְיַמִּין, שְׁכָתוּב (בראשית ב) שָׁם הָאֶחָד פִּישׁוֹן הוּא הַסּוּבָב אֶת כָּל אֶרֶץ הַחֲוִילָה אֲשֶׁר שָׁם הִזְהִב. וְאַבְרָהָם פִּיּוֹן שְׁיַדַּע וְנִכְנַס בְּאַמּוּנָה הַשְּׁלֵמָה, רְצָה לְדַעַת כָּל אוֹתָן הַדְּרָגוֹת שְׁנֵאֲחָזוּ לְמִטָּה. וּמִצְרַיִם הָיָה נוֹסַע מִיַּמִּין (ד"א לְיַמִּין), וּמִשּׁוּם כְּךָ יֵרֵד לְמִצְרַיִם. וּבָא וּרְאָה, הִרְעִב לָא נִמְצָא כְּאֶרֶץ אֲלֵא כִּי בָּאֵשֶׁר מְסַתְּלְקִים רַחֲמִים מִן הַדִּין.

וַיְהִי כִּי בָּאֵשֶׁר הִקְרִיב לְבָא מִצְרִימָה. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, כִּי בָּאֵשֶׁר הִקְרִיב? כִּי בָּאֵשֶׁר קָרַב הָיָה צְרִיף לְהִיּוֹת! מַה זֶה בָּאֵשֶׁר הִקְרִיב? אֲלֵא בְּכָתוּב (שמות יד) וּפְרַעֲהַ הִקְרִיב, שֶׁהוּא קָרַב אֶת יִשְׂרָאֵל לְתִשׁוּבָה. אִף כָּאֵן הִקְרִיב, שֶׁהִקְרִיב אֶת עַצְמוֹ לְקַדוּשׁ בְּרוּךְ-הוּא כְּרֵאֵוִי. לְבָא מִצְרִימָה, לְהַתְּבַוֵּן בְּאוֹתָן הַדְּרָגוֹת וְלְהַתְּרַחֵק מִזֶּה וְלְהַתְּרַחֵק מִמִּצְרַיִם.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, בָּא רְאָה, פִּיּוֹן (ס"א מִשּׁוּם) שְׁיַרְד אַבְרָהָם לְמִצְרַיִם בְּלֵי רְשׁוּת, הַשְּׁתַּעֲבִידוּ בְּנוֵי בְּמִצְרַיִם אַרְבַּע מֵאוֹת שָׁנָה, שְׁהָרִי כְּתוּב וַיֵּרֶד אַבְרָהָם מִצְרִימָה, וְלָא כְּתוּב רַד מִצְרַיִם, וְהַצְטַעַר כָּל הַלֵּילָה הַהוּא בְּשָׁבִיל שָׂרָה.

וַיֹּאמֶר אֵל שְׂרִי אֲשֶׁתּוֹ הִנֵּה נָא יַדְעֵתִי כִּי אִשָּׁה יִפֶּת מְרָאָה אָתָּה. וְכִי עַד הָיָא שְׁעֵתָא לָא הָוּה יַדַּע אַבְרָהָם שֶׁהִיְתָה אִשָּׁה יִפֶּת מְרָאָה? אֲלֵא זֶה פְּרִשְׁוִהָ, שְׁעַד הַשְּׁעָה הַהִיא לָא הִסְתַּכַּל בְּדַמּוֹת שָׂרָה מְרַב הַצְּנִיעוּת שֶׁהִיְתָה